

ки на широката градина се скитаха и гледаха луната, той се радваше, че градината имъ нашепва, колко е милъ бащинъ домъ! Кога ги милваше луната, презъ нависнали клони отъ плодове, той чувствувахе, че въ гърди имъ кълнатъ свидни чувства по свидна бащиния; че небето, необятното сине небе, съ своитѣ звезди брилянти, имъ разказва незнайни приказки за хубостъта на небето, което се вижда отъ роденъ кжтъ . . . И поиска му се да иде при тѣхъ, за да имъ посочи колко е хубаво небето тая нощъ! Ала отъ къмъ тъмнитѣ сѣнки на габаритѣ се дочу затаенъ гласъ на пѣсень и той се вслуша.

Боянъ Андреевъ пѣеше.

Какви думи припѣва, не се чуваха; ала мелодията долиташе разкрилена, задъхана, възторжено.

И Петъръ Габара чуваше въ нея, че младитѣ обичатъ нощъта, обичатъ живота, обичатъ страната, гдето слънце е огрѣло за пръвъ пжтъ челото имъ; гдето за пръвъ пжтъ сж видѣли свѣта.

— Какъ хубаво пѣе, Боянъ! — се обади лелята.

— Чудно хубаво! — отвърна Габара.

— А и Койка добре му приглася, — додаде тя. Настана мълчание.

Ехото на пѣсенъта се губѣеше изъ широката градина, като възмечтанъ блѣнъ.

— Знаешъ Петре, — зашепна сестрата, — като слушахъ Бояна и Койка, си мислѣхъ: да се обикнатъ азъ нѣмамъ нищо противъ . . .

— Мислишъ като сжщинска леля, — се изсмѣ Габара.

— Че ти имашъ ли нѣщо противъ?

— Какво ще имамъ! Ако се харесатъ — на добъръ имъ часъ! Нали знаешъ, че азъ . . .

Той не се изказа: друга пѣсень се поде въ хоръ отъ всички.